

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

▶ 19 Abril, 2016

Eclosión, uno de los cinco hitos de Blay, fue premiado en el Salón de París de 1905. / SAMUEL SÁNCHEZ

El Prado revive la sobriedad modernista de Miguel Blay

El museo recupera la obra del escultor en su 150º aniversario

ÁNGELES GARCÍA, Madrid
Cuando en 1910 Miguel Blay (Olot, Girona, 1866-Madrid, 1936) leyó su discurso de entrada en la Academia de San Fernando, definió lo que la escultura significaba para él: "Solidez y belleza. Solamente cuando la solidez y la belleza se hallan extremadamente unidas, es cuando se logra el resultado que se busca: crear una verdadera obra de arte reposada y estable".
Ambos vocablos dan título ahora a la exposición que hasta el 2 de octubre se puede ver en las salas 60 y 47 del edificio Villanueva del Pardo, en un homenaje que el museo ha querido dedicar a este escultor esencial del XIX en el 150º aniversario de su naci-

miento. Las 19 obras que integran la muestra (cuatro piezas escultóricas, además de medallas y dibujos) pertenecen a los fondos de la institución madrileña.
Hijo de una modesta familia de Olot, con solo 14 años Blay inició su aprendizaje como escultor de figuras religiosas en un taller donde aprendió los rudimentos del oficio. Una beca para estudiar en París le hizo descubrir el sentido de la expresión escultórica, más allá del dominio de los materiales. Sin hablar ni una palabra de francés y teniendo que enviar a su familia parte del dinero de la beca, logró sumergirse en los ambientes artísticos parisinos mientras

recibía clases de dibujo y asistía a la Academia de Bellas Artes. De Francia viajó a Roma para empaparse del mundo clásico y después, a Madrid.
El príncipe de la elegancia y de la corrección, en palabras de su amigo y coautor de algunas de sus obras Mariano Benlliure, no tardó mucho en recibir encargos y premios. España, Francia y luego Latinoamérica fueron los lugares de destino de la mayor parte de sus trabajos. Algunos ejemplos de esa intensa actividad son el monumento a Federico Rubio que se levanta en el madrileño parque del Oeste; el recuerdo al doctor Carlos María Cortezo en el parque de El Reti-

ro; el homenaje a Víctor Chávarri en Portugaleta (Bizkaia); su intervención en el Palau de la Música de Barcelona; el grupo escultórico dedicado a Pedro Varela en Montevideo o el panteón del mecenas Ramón de Errazu en el cementerio de Père-Lachaise, de París.

Del realismo al simbolismo

Leticia Azcue, jefa de Conservación de Escultura y Artes Decorativas del Prado, ha alternado las esculturas con dibujos preparatorios de las obras que después llevaría al mármol.

Las piezas muestran el recorrido del artista por el realismo, el modernismo y el simbolismo. Los hitos elegidos son *Al ideal* (1896), *Niña desnuda*, un fragmento de *Los primeros fríos* (1892) y *Miguelito* (1919), el busto de su quinto hijo, fallecido antes de cumplir los ocho años. En la otra sala, se encuentra *Eclosión* (1905), una de sus obras más conocidas, que representa a una pareja de jóvenes desnudos cuando se produce el primer roce de sus cuerpos. Premiada en el Salón de París de 1905, logró también la Medalla de Honor en la Exposición Nacional de Bellas Artes de 1908.

"Blay eligió un camino sobrio, moderado y elegante, obviando la gestualidad en favor de la naturalidad", explica la comisaria. "Buscaba la belleza que emociona con ritmos delicados, sugerentes y armónicos".

Instalado en Madrid, sus últimos trabajos se encuentran en céntricas fachadas: la decoración exterior del edificio del Tribunal Supremo con dos alegorías dedicadas a la Justicia y la Ley o el grupo de la fachada del Banco Vitalicio, sito en la calle de Alcalá.

Blay murió en enero de 1936, a los 69 años, tras sufrir un derrame cerebral. Aunque no creó escuela, sí fueron muchos los alumnos que aprendieron en su taller: Julio Antonio, Juan Bautista Adsuara y Manuel Piqueras. Ayer, nietos, bisnietos y tataranietos celebraban en el Prado la apertura de esta exposición.

► 17 Abril, 2016

BLUES URBÀ Miquel Molina

L'elegant derrota del punk

L'urbanisme desregulat de Londres amenaça de posar fi a una peça emblemàtica de la història del rock. Es tracta de les botigues d'instruments i els estudis d'enregistrament de Denmark Street (conegut també com a Tin Pan Alley), al Soho, un lloc pel qual van transitar els primers anys de mites dels seixanta com els Rolling Stones, els Beatles, Pink Floyd, Led Zeppelin o David Bowie.

I, per descomptat, els Sex Pistols. Allà, al número 6, darrere d'una botiga de guitarres *vintage*, hi ha el local on es reunien el 1976 Johnny Rotten i els seus amics. A la casa, que va ser l'apartament del *pistol* Steve Jones, hi ha poc més que uns grafitis obscens, però l'amenaça de demolició ha mobilitzat la intel·lectualitat londinenca, hereva d'aquell sotrac generacional que va suposar el punk. El col·lectiu Save Tin Pan Alley, que abandera Pete Townshend, dels Who, proposa que el 6 de Denmark Street sigui considerat patrimoni històric d'Anglaterra.

Els penís que Johnny Rotten va guixar en una paret llardosa mereixen ser convertits en patrimoni nacional com si fossin frescos mil·lenaris?

No ens hauria d'estranyar, si comprovem el reconeixement que el punk té els nostres dies. El mateix *Financial Times*, en un article titulat *Com el punk va convertir la rebel·lió en diners*, avui es fa ressò de la influència indubtable del moviment. La seva condició subversiva, que enfonsa les arrels a la Comuna de París i es reformula als setanta amb una adscripció confusa a la internacional situacionista, perviu feliçment a moltes bandes de rock, a la literatura, a l'art, a la moda, al cinema i

La commemoració dels 40 anys de punk aprofundeix en la idea que el moviment va ser derrotat de seguida pel sistema. La capacitat que té per assimilar les revolucions és prodigiosa: que ho preguntin ben aviat a la *nova política*.

MIQUEL MOLINA

En aquesta casa de Denmark Street, ara amenaçada pel picot, va començar la història dels Sex Pistols

fins i tot en els posats d'una certa *nova política*.

L'ona expansiva del punk londinenc –més nihilista que el que havia sorgit poc abans als EUA– inundarà Europa d'exposicions i concerts aquesta primavera. A Barcelona, el Macba de Ferran Barenblit s'afegeix a la festa amb *Punk. Els seus rastres en l'art contemporani*, una mostra comissariada per David G. Torres.

En realitat, no se celebra tant l'aniversari d'unes quantes cançons excitanents i de la moda insurrecta de Vivienne Westwood (integrada avui a l'alta costura) com el dels 40 anys d'un model inapel·lable de derrota: el mateix que es pot extrapolar a totes les revolucions que vehiculen el malestar que les encoratja a través del nihilisme i la rebel·lia estètica.

En aquest sentit, l'auge i la decadència

(elegant) del punk dibuixen un patró que defineix la música, els moviments socials o la nova política. Vegem-ho. Als primers en-vits, la revolta escandalitza i sacseja el sistema emparada en un corpus ideològic difús formulat per personatges amb tendències manipuladores: aquí tenim

Malcolm McLaren, instigador i enterrador dels Sex Pistols. Després, l'entorn, que en principi s'havia mostrat hostil, comença a integrar elements revolucionaris al seu discurs. Canvien les formes i les aparences d'aquells a qui els subversius pretenien combatre. Fins i tot els Rolling Stones van adoptar actituds punk!

Finalment, els revolucionaris es reconverteixen en teòrics lúcids del mateix sistema. Johnny Rotten, que acudeix a xous de tel·lerealitat, ha publicat una autobiografia vibrant (*La ira es energia*, Malpaso) en què confessa quant li molesta –a ell, que deia feixista a la Reina– que els humoristes d'avui es fiquin més amb els defectes personals dels membres de la família reial que amb la institució que representen. Això, a la mateixa Anglaterra on els crítics de Jeremy Corbyn, l'esquerrà que lidera el Labour, ja veuen símptomes de la seva assimilació pel sistema que pretenia liquidar quan es va fer càrrec del partit.

Això sí, aquest 40è aniversari serà una bona ocasió per revisar la contribució del punk al masculisme, ja que hi ha pocs moviments tan misògins com aquest. Per molts punks, el seu concepte de dona era una *groupie* heroinòmana, agafada sempre al coll d'un músic, que portava la banda pel camí de la perdició.

mmolina@lavanguardia.es

Barcelona, destinació cultural

Barcelona Obertura, la iniciativa posada en marxa aquesta setmana per Barcelona Global i els teatres i programadors de música clàssica de la ciutat –promocionarà conjuntament l'oferta de clàssica i òpera– assenyalen un camí que caldrà seguir. És veritat que a Barcelona es programen poques produccions pròpies, però també ho és que la ciutat disposa d'atractius que li permeten competir amb urbs europees amb més tradició. Seria interessant que ara se sumessin a la iniciativa altres sectors, com el de l'art o el del teatre.

Simfonia de mòbils

Barcelona Obertura es va presentar després d'un memorable concert al Palau de la Música a càrrec del baríton Matthias Goerne. Durant la vetllada, malgrat les advertències inicials, hi va haver una inusual simfonia de telèfons mòbils amb apoteosi final. Goerne tot just havia acabat el lied número 24 del *Winterreise* de Schubert quan el públic va guardar un silenci respectuós d'uns segons, els que permeten reposar la peça abans dels aplaudiments. Un silenci que va rebentar un mòbil a la part posterior de la platea.

La continuïtat del Primavera Sound

Un tuit en què Albert Guijarro, director del Primavera Sound, deia que el festival no pot renunciar a cap dels espais que ara ocupa ha disparat l'alarma. L'Ajuntament va respondre amb un missatge tranquil·litzador: el festival continuarà com fins ara. Però no seria estrany que la corporació promogués en el futur algun projecte per a la plataforma marina que acull ara els grans concerts. Seria desitjable que, en cas que fos així, la iniciativa fos compatible amb un festival que té una importància estratègica per Barcelona.

TVE-La2 Atención Obras (14-4-2016)

El programa cultural “Atención Obras”, que presenta Cayetana Guillén Cuervo, va emetre una entrevista a l’escultor **Jaume Plensa**, artista convidat del **Palau de la Música Catalana** aquesta temporada, amb motiu de l’exposició de quatre de els seus obres al Palau. El reportatge i entrevista es van realitzar el dia 6 d’abril, en què es va instal·lar *Carmela* a l’exterior del Palau, el dia abans de la inauguració de l’exposició.

Enllaç:

<http://www.rtve.es/alacarta/videos/atencion-obras/atencion-obras-plensa-14abr/3570206/>

